

Arrest

nr. 38 043 van 30 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FALLON-KUND, die loco advocaat G. DE KERCHOVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder.

1.2. Op 12 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie- maanden als familielid van een burger van de Unie:

De gezinsinkomsten zijn onvoldoende om een bijkomend persoon ten laste te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij ten onrechte beweert dat het gezinsinkomen onvoldoende is om een bijkomend persoon ten laste te nemen. De verwerende partij bepaalt niet op basis waarvan ze een besluit van "onvoldoendheid van inkomen" heeft kunnen nemen. Verzoekster betoogt dat nochtans onbetwistbaar blijkt uit de elementen van het dossier dat het gezin van verzoekster over meer dan genoeg inkomen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Verzoekster stelt dat het inkomen van het gezin dat bestaat uit de som van het pensioen van haar moeder F.K., de werkloosheidsuitkering van de inwonende M.A. en de gezinsbijslag van de kinderen van laatstgenoemde, ruimschoots voldoende is. Verzoekster stelt ook dat zij alle nuttige documenten die bovenvermelde elementen bewijzen tijdig heeft ingediend.

2.2. Verzoekster voert in zijn repliekmemorie aan dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een foutieve redenering maakt en twee verschillende voorwaarden, namelijk die van ten laste zijn en de voorwaarde van voldoende inkomen, met elkaar verward.

2.3. De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de burger van de Unie het bewijs moet leveren van voldoende bestaansmiddelen:

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Verzoekster betoogt dat het gezinsinkomen, waarvan zij aangeeft dat het bestaat uit de som van het pensioen van haar moeder F.K. (914,79 euro), de werkloosheidsuitkering van de inwonende M.A (980 euro) en de gezinsbijslag (501,69 euro) van de kinderen van laatstgenoemde, ruimschoots voldoende is. Verzoekster stelt ook dat zij alle nuttige documenten die bovenvermelde elementen bewijzen tijdig heeft ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster slechts de volgende documenten heeft voorgelegd:

- bewijs van inkomen van haar moeder (pensioen + gewaarborgd inkomen)
- bewijzen financiële steun door moeder
- attest Ministerie Financiën Marokko als bewijs dat betrokkene geen inkomen heeft.

Derhalve kon de verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de andere “bronnen van inkomen” waar verzoekster in haar verzoekschrift naar verwijst.

Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, kan verzoekster niet voorhouden dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze besluit dat het gezinsinkomen van verzoeksters moeder onvoldoende is. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC